

díszített bársonydrapériák megőrzésre hozzánk kerülnek.
Kiegett lakásunkban az előszobából nyíló, hajdan fehér,
de a mi időnkben már felhólyagzott, barnára égett két-
szárnyú ajtót főúri bársonyfüggöny takarja azontúl.
A pohárszék márványlapja a háború alatt megreped.
Iskolába menet végighúszom rajta az ujjaimat. Mintha
sírkövet érintenék, hűvösen viseli érintésemet.

Nyirán Ferenc

Jugó

Az alagsori étteremben stílszerűen
pincepörköltet rendelsz. Piros,
ütött-kopott zománcos lábasban
kapod.

Tőled délre ötszáz kilométerre
eközben orvlövészek gyilkolják
az utcára merészkedőket. Nők
vagy gyerekek, mindegy.

Már csak ők maradtak a hegyek
között megbúvó városban.
Meg az öregek, a semmirevalók.

Bíborbanszületett Konstantin
csontjai csörögnek a gránáttűzben.

Ízlik a pörkölt, a ropogós kenyérhéj.
Lágy belével kitunkolod a szaftot.

Igen, fizethetsz kártyával. Előhúzol
egy makk tízest. Viccesnek gondolod
magad. A főúr nem.

Később, amikor a szerb kocsmában
terepruhás fickók mustrálgattak,
nem voltál ilyen humoros.

Másnap tudtad meg, hogy egyikük,
a kétméteres, maga Šešelj vajda volt.

Bakancslista

Apró lépések kezdetnek:
futni tíz kört a hajnali Margitszigeten.
Átúszni a Balatont június ötödikén.
Hajléktalanként élni egy éven keresztül.
Sielni a Francia Alpokban, novemberben.
Lovagolni a mongol sztyeppéken, bármikor.
Sírva imádkozni a Sírófalnál, húsvétkor.
Némaságban maradni egy hónapon át.
Helikopterről megnézni a Nazca-vonalakat.
Szerelmes levelet dugni a Kheopsz-piramis
kövei közé, éjjel, telihold mellett.
Naplementekor fürödni a Csendes-óceánban,
cápák közt. Ha túléled, az se olyan nagy baj.
Átkelni a Keleti parttól a Nyugatiig, gyalog.
Táncolni a Mont Blanc csúcán, veled.

Az írástudó üldözése

Tűvé tették érte a sivatagot, kiirtották
miatta a dzsungelt, felkutatták a folyók,
tavak, tengerek mélyét, felégettek minden
útkjukba kerülő települést, megöltek
minden férfit, és nem kímélték a nőket,
de a gyerekeket sem, a sziklákról
csecsemők vére csorgott alá és felitta
a felperzselt mező, a völgyben vöröslő
patakok csörgedeztek, de ők csak gázoltak
egyre mélyebbre az örült, elvakult
kutatásban, legtöbbjüknek már nem is
rémllett, kit keresnek, csak a vérszagú
üldözés lázas izgalma hajtotta őket
egyre előre, már idejét sem tudták,
mikor indultak útnak, csupán ez
tartotta életben őket, egyedül ez adott
értelmet létüknek, a hajsza, ették, amit
útközben találtak, itták a ledöntött kalyibák
alá rejtett bort, összetörtek minden kőtáblát,
szétverték minden tükröt, véredek módjára

szimatoltak a rejtett ösvényeken, hogy
nyomára bukkanjanak annak az átkozottnak,
aki leleplezte őket, aki megmutatta
barbárságukat, aki nevéen nevezte a
bűnt, de nem lelnek rá soha.

